

SZAKÁCSNÉ FARKAS JUDIT

**Közveszéllyel fenyegetés,
illetve zaklatás és becsületsértés bizonyítása
nyelvész-szakértői¹ módszerekkel**

Egy vidéki városban élő fiatal tanárnő régi típusú mechanikus írógéppel készült levelet kapott „egy apuka” aláírással. A levélíró a „fiát ért iskolai sérelmek miatt” APEH-vizsgálattal fenyegetődzik. Rövid időn belül újabb levelek érkeztek részben szintén a tanárnőnek címezve, ezekben – más okokkal indokolva ugyan, de – megerősítik a fenyegetést, részben pedig a tanárnő környezetében lévő személyek kapnak „jóindulatú” figyelmeztetéseket. Egy kulturális intézmény vezetőjének címzett levélben például az áll, hogy: ne foglalkoztasson egy ilyen kétes, rendezetlen adóüggyelkel terhelt munkatársat (ez az iromány is hasonló írógéppel készült, és fiktív feladómegjelölés található rajta), a sértett barátja pedig olyan – folyóírással készült – levelet kapott, amelyben a levélíró – a barátinő korábbi partnerének feltüntetve magát – arra igyekszik rávenni a férfit, hogy szakítsa meg kapcsolatát a nővel.

Kis szünet után tovább folytatódik a zaklatás: már a rendőrséghez is eljuttatnak egy bejelentést arról, hogy az illető tanárnő feltehetően drogot terjeszt (nyomtatott nagybetűs kézírás fiktív aláírással), majd egy másik dimenzióba – és bűncselekményi kategóriába – lép át az ügy, amikor a sértett munkahelyét, az iskolát többszöri bombafenyegetés éri. A rövid, kézírásos levelekben megnevezett indok a tanárnő otléte és működése.

Mivel még ezek után sem derül fény a zaklató (illetve ekkor már közveszéllyel is fenyegető) kilétére, az elkövető felbátorodva – és vélhetően egyre labilisabb pszichés állapotba kerülve – újabb és újabb, már egészen durva hangnemű irományokat gyárt többnyire immár a tanárnő partnerének címezve. Ezekben az ismeretlen hol barátilag figyelmezteti, hol vészjóslóan sürgeti a férfit, hogy ne találkozzon többé azzal a nővel, aki minden szempontból méltatlan hozzá. A későbbi, szintén kézírásos – egy „bűnözői csoport nevében írt” – levelek már egyenesen tettlegességgel fenyegetődznek, ha a címzett nem veszi komolyan a jó tanácsokat, és nem szakít a barátinőjével.

Az ügy végkifejletében a zaklató áttér az internetes kommunikációra: a legkülönbözőbb fizikai és lelki veszéllyel riogatja a fiatalembert, miközben időnként „vissza-

¹ A tanulmányban a szerző kérésére e szó írásmódjándál eltértünk az akadémiai helyesírástól (A szerk.).

szelidül” egy baráti, segítő szándékú személyé. (Igaz, hogy közben újra történnek – a korábbiakhoz hasonló tartalmú és kivitelezésű – bombafenyegetések is, amelyek nyilvánvaló célja a fiatal pár kapcsolatának, sőt életének teljes szétzilálása.)

A nyomozás megindulása

Az ügybe a rendőrség már szinte a kezdet kezdetén bekapcsolódott, hiszen a sértett az első levelek kézhezvétele után feljelentést tett ismeretlen tettes ellen, majd később a közveszéllyel fenyegetés vétségében is megindult a nyomozás. A kezdeti lépések természetesen – egyebek között a sértettek kikérdezése alapján – arra irányultak, hogy felderítsék: van-e olyan személy a környezetükben, akiről feltételezhető lenne egy ilyen cselekmény elkövetése, és/vagy fellelhető-e olyan valaki, akire ráillene a levelekben megjelenő „feladói státusok” valamelyike. Különösen a régi partner-, baráti kapcsolatot jöhetett volna számításba, de ilyen viszonylatot a nyomozás egyáltalán nem hozott felszínre.

Az írás- és nyelvész-szakértő bekapcsolódása az eljárásba

Már nyolc levél volt a rendőrség birtokában, amikor a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat Szakértői Intézetét írás- és nyelvész-szakértői vélemény készítésére rendelte ki – egyebek között – a következő kérdések tekintetében:

1. A különböző betűtípusokkal készült kézírásos levelek származhatnak-e egyazon személytől?
2. Az eltérő kivitelezésű írásművek fogalmazó-szerzője lehet-e azonos személy?
3. Ha igen: a potenciális fogalmazó-szerző milyen csoportspecifikus sajátosságokkal (nem, életkor, iskolázottság-műveltség, esetleg: szülőhely, foglalkozás stb.) és egyéni személyiségjellemzőkkel bírhat?

Mivel az írásszakértő csak a hasonló betűtípussal készült levelek esetében tudta kimutatni az azonos kézeredetet, illetve a gépirásos inkriminátumok azonos írógéptől való származását, ezért a különböző íráscsoportok lehetséges összekapcsolása, azaz annak a kérdésnek a megválaszolása, hogy vajon egy közös szerzőről van-e szó, egyértelműen a nyelvész-szakértőre maradt. Mint ahogyan nyilvánvalóan a potenciális elkövető(k) csoportbehatárolása („nyelvi profiljának” megrajzolása) is ennek a szakértői területnek a kompetenciájába tartozik. A későbbiekben keletkező e-mailek esetében már eleve csak és kizárólag a kriminalisztikai nyelvészeti

módszerek voltak alkalmazhatók – természetesen a műszaki-informatikai adatok feltérképezésén kívül. Az írásszakértő a továbbiakban már csak a gyanúsított kézírásának a kérdéses kézírásos levelekkel való összehasonlításakor kapcsolódott be ismét az eljárásba.

A nyelvész-szakértői vizsgálat megállapításai

A nyomozó hatóság kirendelése alapján 23 darab becsületsértő, zaklató, illetve közveszéllyel fenyegető levél nyelvészeti elemzésére került sor, valamint további 11 darab – a tanárnőt és családját az adóhatóság „figyelmébe ajánló” – bejelentés kriminalisztikai nyelvészeti vizsgálata történt meg. Ilyen nagy szövegterjedelem igen csak ritka – de a vizsgálhatóság szempontjából kiemelkedően jó feltételeket nyújtó – lehetőség a nyelvész-szakértői gyakorlatban (hiszen sokszor már néhány soros írásmű lehetséges szerzőjének csoportbehatárolását is igénylik a megbízók). Az inkriminátumok nagy száma nemcsak a komplex – minden releváns nyelvi szintre kiterjedő – összehasonlító vizsgálatot teszi lehetővé, hanem a fogalmazó-szerző(k) személyének talán egzaktabb, de mindenképpen árnyaltabb behatárolását is.

A másfél év alatti keletkező, csaknem negyven zaklató, becsületsértő irományt magában foglaló fogalmazványmennyiség – indirekt módon – már önmagában is utal a szerző néhány, nem éppen átlagos személyiségjegyre: olyan grafomán – az írásban szellemi kielégülést nyerő – személyről lehet szó, akinek – vélhetően – már kifejezetten mániájává válhatott ez a tevékenység.

A kérdéses anyagok összehasonlítása

Nagy valószínűséggel megállapítható volt, hogy valamennyi – különböző kivitelezési módú – levél egy közös fogalmazó-szerzőtől származik, hiszen egyeznek a címzettek, hasonló a témájuk, valamint a keletkezésük vélhető indítéka és célja is: a sértettek szakmai és magánéletének megzavarása, ellehetetlenítése.

Bár igencsak eltérő – alapvetően férfi – szerepekbe bújjuk bele az elkövető („bombás fenyegető”, volt partner, szülő, állampolgár, jóindulatú barát stb.), valamennyi „nyelvi álarc” mögött ugyanaz a féltékenységi motiváció, pszichés attitűd fedezhető fel: a levélíró – nem válogatva a módszerekben és nem törődve a leírtak valóságtartalmával – mindenképpen el akarja választani egymástól a fiatalokat (talán azt remélve, hogy így az ő számára nyílnak meg új kapcsolati lehetőségek).

A szándékok, gondolatok lényegében az összes írásműben hasonló nyelvi köntösben jelennek meg: rokonítható a nyelvi színvonal, a nyelvhelyesség és helyesírás

minősége, kifejezetten választékos a szóhasználat és humán értelmiségi jellegű a stílus. Számos szólás és állandósult szókapcsolat fordul elő, például: „tűzbe tennék a kezüket”, „adja ki az útját”, „megüthetik a bokájukat” stb., valamint a szerző kedveli a sajátos stílusértékkel bíró, érzelmi telítettségű jelzőket is: „flúgos, álszent, felhárbitó, lealacsonyító” stb.

Az általános tartalmi egyezéseken túl sok olyan konkrét kifejezésbeli azonossággal is találkozunk, amelyek egyértelműen alátámasztják a közös fogalmazó-szerző feltételezését. Például: „veszélyes szereket terjesztenek – könnyű drogokat terjeszt”, „nem szállt ki a képből – kimaradni a képből – ne kerüljenek képbe”, „jó ez így neked – biztos jó neked”, „gyakorta számítsanak rá – számíthat az ellenőrzésre”. Szinte kivétel nélkül minden inkriminátumban előfordul a „tud” ige és a „do-log” főnév, és sűrűn fellelhető a „vigyázz” felszólító módú igealak, ami tekinthető akár „szakkifejezésnek” is az ilyen műfajú fenyegető levelek esetében.

A potenciális fogalmazó-szerző csoportspecifikus sajátosságainak meghatározása

– A nyelvi profil megalkotását a jelen ügyben nemcsak az általános nyelvhasználati „bizonytalansági tényezők” (például: a nyelvi norma relativizálódása, illetve a hozzá való viszony milyensége, a szakértő esetleges szubjektívebb megítélése egyebek között az életkor vonatkozásában, a férfi-női nyelvi kifejezésmód közötti egyre elhanyagolhatóbbá váló különbségek) nehezítették, hanem az a tény is, hogy – vélhetően – egyik írásmű sem tekinthető egy valóságos személy spontán – a szerző egyéni stílusjegyeit tükröző – fogalmazványának, hiszen a levélíró különböző szerepeket játszva igyekszik megfelelni a választott figura – elképzelt – stílusának, nyelvi viselkedésformájának. Valójában tehát szövegezési torzításra (saját, tényleges nyelvhasználatának elfedésére, esetleg utánzásra) törekszik a fogalmazó-szerző annak érdekében, hogy leplezze valódi énjét, és ezáltal megnehezítse a levelek írójának felderítését. Van olyan levél, ahol csak a hamis, zavaros tartalommal és stílusban nyilvánul meg ez a szándék, van olyan, ahol a szöveg- és mondatszerkesztést alakítja úgy, hogy alacsonyabb iskolázottságúnak tűnjön, néha pedig primitív helyesírási hibákat ejt ugyanabbebből a meggondolásból. Ezenkívül szinte valamennyi írásműre jellemző egyfajta szókészletbeli eklektikusság, illetve szövegminőségbeli hullámzás: a mai divatszavak („lightos”, „kavar”, „elég rendezes”) épp úgy megtalálhatók bennük, mint az idősebb korosztályok kedvelt szavai („kamu”, „istápol”, „álszent”, „flúgos”, „rafinált”), valamint a szólások és választékos kifejezések mellett megférnek az alacsony presztízsű, szlenges nyelvi elemek is („betesz”, „megszívod” stb.).

Bár a laikust talán megteveszthetik, de nyelvész-szakértői módszerekkel egyértelműen tetten érhető és leleplezhető a szerepjátszási és szövegtorzítási technikák: aki képes hibátlan nyelvhelyességű hivatalos levelet írni, szólásokat alkalmazni, annak helyesírása nem lehet átlagon aluli, nem írhatja le például az „ilyesmi” szóalakot „ijesmi” formában.

– A szövegtorzítás szándéka és többé-kevésbé sikeres megvalósítása már önmagában is arra utal, hogy tudatos, viszonylag magas szintű nyelvhasználati készséggel bíró fogalmazó-szerzővel van dolgunk; a *humán jellegű felsőfokú végzettség feltételezése tehát elég biztos csoportjellemzőnek tűnik*.

– Már az első néhány levél alapján kirajzolódott az elkövető nyelvi profiljának egy másik sajátossága is: az erőteljes érzelmi attitűd, a sajátos – főleg a sértett nő küllemére vonatkozó – kifejezések, jelzők használata (például „*spiné*”, „*kalács pófája*”, „*egész feltűnősködő külseje*”, „*férfiaknak hivalkodna*”), tipikusnak tekinthető „beszólások” nagy száma (például „*sok bajt hoz magára ez a nő*”) egyértelműen azt sugallta, hogy *női levélíró*t kell keresni. A későbbi – főleg a férfipartnernek szóló – levelek megerősítették ezt a feltevést, sőt: a kezdetben is vélelmezett feltékenységi motivációt is nyomatékosították.

Tartalmilag és műfajilag látszólag nem illeszkedtek a női elkövetői képbe a bombariadóval, illetve a fizikai bántalmazással való fenyegetések (például „*nem ez volt az utolsó bombariadó*”, „*szétveretem cudarul azt a kalács pófáját*”), hiszen ezek a nyelvi elemek – és természetesen a bennük megfogalmazódó cselekedetek – hagyományosan inkább férfi magatartásformákhoz kötődnek. Mivel azonban a jelzett kitételeket tartalmazó kérdéses írásművekben is megtalálhatók voltak azok a szöveg hasonlóságok és azonosságok, amelyek bizonyították az egy közös szerzőtől való származást, így nem merült fel kétség, hogy ezek a levelek is az ismert csoportba sorolhatók.

Az agresszívabb fellépést és a durvuló hangnemet feltehetően a szerző pszichés állapotának romlása okozhatta, amire – bár nyilván önironikusan, de – saját maga is utal az egyik levélben: „*a levelek után én sem tűnök normálisnak*”.

– A legellentmondásosabbaknak az életkor behatárolását megalapozó szövegsajátosságok bizonyultak, és mivel a fiatalos, „trendi” kifejezések tüntek mesterkétebbeknek, és a középkorú nőkre jellemzőbb gondolkodásmód, mentalitás (például „*elég a szem, a látvány*”, „*mindezt egy nő miatt*”) és *nyelvi kifejezésmód* (például „*vissza hízelegte magát*”, „*fura nő ez*”, „*olyan, mint egy kiirihatatlan pióca*”) mutatkoztak spontánabbnak és egyben dominánsabbnak, így fiatal-középkorúnak gondoltuk a zaklatót. Ez a következtetés utóbb nem teljesen igazolódott be, mivel a levelek írója a harmincas éveit elején járt. Vélhetően az elkövető egyéni, konkrét személyiségjegyeiből és mentális állapotából adódó – nyelvészeti

módszerekkel fel nem deríthető – fogalmazásmódjának téves értékelése indokolta, hogy nem teljesen pontos életkor-meghatározás történt.

A nyomozás folytatása, a nyomozati verziók változása

A nyelvész-szakértői vélemény elkészülése után – és tudomásom szerint nagymértékben támaszkodva az abban foglaltakra – némiképp módosult a nyomozás fő iránya: elsősorban a férfi sértett környezetében fellelhető – valamilyen szempontból „gyanúsnak” ítéltető – középkorú nők felé indult meg a tájékozódás, miközben továbbra is egyre durvább hangnemű, kifejezetten fiatalos, „férfiasnak vélt” stílust imitáló levelek érkeztek, amelyek kivitelezése szintén vegyes képet mutatott.

Az először számításba vett személyeket – a spontán írásmintáikkal való összehasonlítás alapján – az írásszakértő kizárta, fordulatot hozott viszont a sértett fiatalember azon bejelentése, miszerint egy fiatal nő, akit családiról régebből ismert, a szokásosnál élelkebb érdeklődést mutat iránta, már-már tolakodóan keresi vele a kapcsolatot, és mindeközben igen furcsán viselkedik. Innentől felgyorsultak az események, és rövid időn belül a látókörbe kerülő személy tanúkénti, majd gyanúsítottkénti kihallgatása is megtörténik.

A nyomozó hatóság „szerencséjére” ebben az időszakban már szinte csak e-mailekkel bombázták a sértetteket, és a zaklató – teljesen elvesztve a türelmét és józan ítélőképességét – már egy konkrét helyhez és személyhez (mint később beigazolódtott: saját magához) köthető e-mail címet is használt a kommunikációhoz. Sőt: a fiatalembernek szóló, nével aláírt elektronikus levelében tulajdonképpen beismeri a bűncselekményt. Mindezek ellenére a gyanúsított tanárnő a kihallgatásokon végig tagad, illetve csak a részbeni kivitelező-szerzősége ismeri el, mondván: kezdettől fogva egy ismeretlen férfi kényszerítette az írásra, sem a levelek tartalmába, sem a fogalmazásába nem volt beleszólása. A „kényszerítés” tulajdonképpeni formájára (diktálás, másoltatás, valamiféle egyéb „pszichés ráhatás” stb.) csak homályos utalásokat tesz.

Érdekes momentum, hogy a gyanúsítás közlése után is keletkeznek újabb e-mailek, borítékra kézzel írt zavaros szövegek, sőt betűklisékből felragasztott – részben a sértetteknek címzett, részben a gyanúsítottakról szóló – irományok, amelyeket a későbbi írás- és nyelvész-szakértői vizsgálatok szintén besorolnak az azonos szerzőjűnek elfogadott anyagcsoportba.

Az eljárás folyamán a vélelmezett elkövető igazságügyi elmeszakértői vizsgálatára is sor került: a szakértő közepes fokú személyiségtorzulást állapított meg nála.

Kriminálisztikai nyelvészeti vizsgálatok

a nyomozó hatóság vád-előkészítési eljárásában:

a kérdéses szövegek összehasonlítása a gyanúsított spontán szövegmintáival

Az összehasonlító, illetve személyazonosító nyelvészeti (és írásszakértői) vizsgálat-hoz szükséges spontán mintákat a gyanúsított maga szolgáltatta, hiszen többoldal-as kézirásos és gépirásos vallomáskiegészítéseket és egyéb beadványokat juttat-tott el a nyomozó hatóságokhoz.

Ezeket – önnön szándéka szerint is – úgy lehetett értékelni mint olyan írásműve-ket, amelyekben saját gondolatai, saját megfogalmazásban, „kényszer hatása” nélkül jelennek meg.

A valamennyi nyelvi szintre kiterjedő összehasonlító elemzés figyelemre méltó hasonlóságokat és szignifikáns mértékű azonosságokat állapított meg a két szö-vegcsoport között. Például az eltérő műfajok és kommunikációs célok ellenére ha-sonló volt a közölt tartalomhoz való szerzői viszonyulás (attitűd), nem volt jelentős elérés az általános nyelvi színvonalban, az írásjelhasználatban, a kötőszók alkalmazásában stb. Mindkét anyagcsoportban kevés idegen szó fordult elő, de az „in-formáció” és a „konkrét” szavak itt is, ott is többször felbukkantak. Nagy átfedés volt tapasztalható mind a tartalmas szavak és kifejezések (például *ügy, dolog, ko-moly, tönkre megy, szó szerint, furcsa stb.*), mind a forma- illetve funkciószavak (pél-dául *amúgy, kifolyólag, esetleg, inkább, révén stb.*) területén, és a szövegmintákban is találkozhattunk az inkrimátumok kedvelt kifejezéseivel (például *„bárkinek baja legyen belőle”, „végleg kimaradnék belőle”).*

A nyelvész-szakértői vizsgálatok végső következtetéseiként tehát megállapítha-tó volt, hogy a gyanúsított tanárnő nagy bizonyossággal azonos lehet valamennyi kérdéses (közveszéllyel fenyegető, zaklató, becsületsértő) levél és e-mail fogalma-zó-szerzőjével.

Következtetések és tanulságok

Vajon mennyiben felelt meg a felállított nyelvi profil a vélelmezett elkövető csoport-tulajdonságainak és egyéni személyiségjellemzőinek? Mint ahogy már a szakértői vizsgálatok ismertetésénél is többször előkerült: az inkrimátumok – kriminálisztikai nyelvészeti szempontból – leglényegesebb tulajdonsága a torzítottság volt, amely részben (később valótlannak bizonyult) tartalmi elemek megjelenésében, részben ellentmondásos szövegezési megoldások alkalmazásában mutatkozott meg, és fel-tételezett célja és értelme az volt, hogy leplezze a szerző valódi kilétét.

Mivel azonban az egyéni nyelvi stílus – függetlenül annak milyenségétől vagy a nyelvi normához való viszonyától – igen jellemző egy adott biológiai-társadalmi státusú emberre (hiszen az anyanyelv megtanulásától kezdve akár a felsőfokú tanulmányokig vagy még tovább tartó nyelvi szocializáció során alakul ki, változik és rögzül), ezért a nyelvhasználat állandósult (automatizálódott) elemei – különböző mértékben és összetételben ugyan, de – fellelhetők lesznek a szóban forgó személy valamennyi megnyilatkozásában.

Általánosságban is az iménti gondolatmenet a szövegtorzítás leleplezésének szakmai-elvi alapja, de a jelen vizsgálatban is ebből kiindulva vált lehetségessé, hogy az inkriminátumokban tapasztalt – a torzítás ellenére egyéni stílussajátosságnak vélt – standard szövegelemekből mesterségesen „helyre lehetett állítani” a potenciális fogalmazó-szerző nyelvhasználati kultúráját, amely már összehasonlítható volt a szövegmintákból kirajzolódó, a tényleges fogalmazó-szerző stílusát reprezentáló nyelvi profillal.

Nemcsak a közveszéllyel fenyegetést tartalmazó, hanem a zaklató és becsmérlőtő levelek is tartalmilag – de sokszor aláíróként is – egyértelműen férfi fogalmazó-szerzőre utaltak.

Ennek ellenére már a vizsgálat kezdetén nyomatékosan felmerült a női levélíró gyanúja, hiszen az érzelmi töltetű és nem racionális érveken nyugvó magyarázkodások, a közérdekű problémafelvetésnek álcázott magántermészetű motivációk (féltékenység, rosszindulat, verbális ártó szándék stb.) előtérbe kerülése, a „pletykaizű”, alapvetően a sértett nő külsejére vonatkozó megjegyzések sokasága (például „Arca se szép, teste se jó”, „Fekete túsarkú cipő, fekete feszülő szoknya és felső, lángoló haj”), a szélsőségesen karakteres jelzőkben bővelkedő stílus kifejezetten női fogalmazó-szerzőt sejtettek. Anyyira dominánsan voltak jelen a nőies stílussajátosságok, hogy teljesen háttérbe szorították azokat a szövegparamétereket (például bombával fenyegetés, hivatalos stílus, szólások kedvelése, durva kifejezések), amelyek elsősorban a férfi fogalmazókra jellemzők.

A nyelvi anyag elemzése alapján nem volt kétséges a szerző iskolázottsága sem (humán felsőfok), és az egyre terebélyesedő szövegmenyiség komplex tartalmi és nyelvészeti vizsgálata azt is bizonyítani látszott, hogy nem szülő, nem aggódó állampolgár, de még csak nem is a női sértett egyik korábbi kedvесе, hanem a partner fiatalemberhez vonzódó, a köztük lévő kapcsolatot tévesen értelmező ismerős tanárnő a keresett személy.

Nem kifejezetten nyelvész-szakértői kompetencia, de a vélelmezett szerző mentális státusára vonatkozó feltételezések is valósnak bizonyultak.

Az eddig felsorolt csoporttulajdonságok (nem, iskolázottság, a címzettekhez való viszony, pszichés állapot) tekintetében majdnem teljes volt a megfelelés a szak-

értő által kialakított nyelvi profil és a gyanúsított személyi paramétereit között, az életkor behatárolása azonban – mint arra már utaltam – jelentősebb eltérést mutatott (nem fiatal-középkorú, hanem fiatal nő a vélelmezett elkövető).

A nem teljesen egzakt életkor-meghatározásnak a korábban említetteken kívül is több oka lehet, például: egy többé-kevésbé tudatos nyelvhasználati készséggel, valamint nagy szókézszletbeli variabilitással is jellemezhető fogalmazó-szerző esetében (márpedig a gyanúsított ilyen!) nem mindig lehet pontosan bemérni – különösen, ha szövegtorzítással is számolni kell –, hogy a felhasznált, nagyon különböző nyelvi rétegekből származó elemek közül valójában melyek a spontánok, és melyek kerültek a szövegbe a kívánt adekvát stílushangulat megteremtésének szándékával. Elképzelhető az is, hogy az idősebb családtagok nyelvhasználata és/vagy a klasszikus olvasmányok szófordulatai maradandóbb nyomot hagytak a levélíróban, mint a fiatalos, szlenges kifejezések, illetve a filmek divatos szövegegyenlői, ezért, no meg azért, mert magasabb presztízsűnek is érzi a hagyományosabb kifejezésmódot, szívesebben, hitelesebben nyilatkozik meg egy másik generáció stílusában.

Összegzés

A cikkben a közveszéllyel fenyegetés, a zaklatás és becsületesértés bűncselekmény nyomozását egy sajátos nézőpontból, a nyelvész-szakértő szemszögéből igyekeztem bemutatni. Úgy gondolom, hogy a vázolt eseteleírás követendő modellje lehet a nyomozó hatóság, pontosabban az ügy felderítésével megbízott munkatársak és a speciális szakértelemmel bíró szakértő igen konstruktív és dinamikus együttműködésének. Továbbá klasszikus példát mutatott arra, hogy az immár több mint 25 éves múltira visszatekintő – de még jelenleg sem elég széles körben ismert – igazságügyi nyelvész-szakértés milyen konkrét kérdések vonatkozásában szolgálhat – néha más szakértői ágakkal közösen, máskor kizárólagosan – bizonyítási eszközként a szöveges bűncselekmények sikeres felderítésében és bizonyításában. A bemutatott kriminálisztikai nyelvészeti módszerek természetesen a jogalkalmazás más területein is hasonló eredményességgel alkalmazhatók.